

ugnar funnos vid deras gårdar. »Nu äta vi,» sade han och slog sig ned bredvid sitt främmande.

Då Pavo kom från sjön och lagt sig bredvid Pekka hade han ställt sin bössa helt nära. När finnarna ätit och sutto och sögo på sina pipor tog Ram bössan och synade den noga, hvarpå han lade den öfver sina knän och frågade Pavo:

»Hvar har du fått denna bössa ifrån?»

»Af Pekka.»

»Hvar har Pekka fått den ifrån?»

»Pavos bror, Nila, har köpt den af finnen i Afundsåsen.»

»Ja så-å. Satt detta märke där då?»

»Nej, jag har satt dit det,» sade Pavo, »det är mitt.»

»Ditt?» sade Ram och reste sig upp.

»Ja, mitt,» sade Pavo och reste sig ock.

Den unge och den gamle finnen stirrade ifrigt på hvarandra, utan att någon af dem yttrade något.

Då reste sig Pekka hastigt och utropade:

»Så måste det vara! Far och son ha funnit hvarandra. Ram är ju alldeles lik Nila; ser du ej det, Pavo!»

»Ja, du är min lille Pavo,» sade Ram med skälfvande röst; »du liknar din mor, gossen min,» och därvid lade han sin grofva hand på Pavos hufvud och såg innerligt in i hans ögon.

»Lefver Nila, Pavo?»

»Ja, far,» sade denne snyftande, under det ett par klara tårar smögo sig utför de bruna kinderna; »jag önskar han vore här; vi ha gått till Sverige för att söka dig.»

»Och nu, Gud vare lof, funnit honom!» sade Pekka.

»Nu går jag in och lägger mig. Jag tänker ni vaka öfver rökningen,» sade han trohjärtadt; »ni vilja ej sofva nu.»

Hvad far och son sade hvarandra under nattens lopp, kan man ana. Vid soluppgången stördes de af Pekka, som gladt hälsade dem.

»Gå nu in och sof ni! Nu är min tur att röka.»

»Nej, Pekka,» sade Ram, »jag är så glad, att jag ej kan sofva. Lägg dig, Pavo! Jag far ut på sjön.»

»Jag följer er, far.»